

MINNEBREV TIL GOLDEN RETRIEVEREN INKA. Min beste venn.

Inka, ja nå er det lenge siden du har vært i lag med oss. Du døde av lungekreft for ganske nøyaktig 3 mnd siden. Du ble 11,5 år. Du har en stor plass i mitt hjerte og minne. Du hadde en slik unik mild personlighet. Og jeg synes det minste jeg kan gjøre for deg, er å skrive ned litt om hvor mye du betydde for meg. Slik jeg for bestandig vil huske alt om deg.

Ingen levende individ har stått meg så nært som det du gjorde. Jeg fikk deg

da jeg var åtte år gammel. Jeg hadde mast lenge om å få meg en hund. Jeg var nemlig et ganske ensomt barn. Ikke hadde jeg søsken, og ikke noe særlig venner, og ble en del mobbet.

Jeg følte meg ofte som en reserve venninne for mange av mine venninner. Og i gym timene når en skulle velge lag, ble jeg alltid valgt sist. Det såret mye mer enn noen kunne ane.

Men for deg var jeg ikke reserven, jeg var høyprioriteten din. Du så opp til meg. Hos deg ble jeg alltid valgt først, det var så utrolig deilig å vite at en betydde noe for en.

Du var ikke som andre hunder, du var ingen modig beskytter, heller tvert i mot. Når noe syntes skummelt i dine øyne, kom du til meg for å søke beskyttelse, det var utrolig godt for en ung pike å vite at noen stolte på henne i nødens stund, og det gjorde du, Inka.

Inka, du ble min søster og bestevenninne, og en bedre søster og bestevennen kunne ingen ønske seg. Det er ikke rart at jeg ble glad i hunder.

Alltid når jeg var lei meg var du der og trøstet, og prøvde å få meg glad igjen. Du var aldri sint på meg, selv om jeg av og til kunne være litt lenge vekke fra deg. Du var alltid like glad for å se meg.

Du ble med meg over alt, du var til og med i den lille kolonialen like ved der vi bodde. betjeningen i butikken sa ikke noe til det, siden du var så rolig og grei, du rørte ikke noe som du ikke fikk lov til.

Fra du var bare valpen, viste du din interesse for vann. Jeg husker spesielt når vi gikk nedover Munkebotten, i Bergen, i grøften langs veien rant det nesten alltid en del vann. Du løp det du greide og prøvde å stanse vannet. Du både glefset og prøvde å sperre veien for det rennende vatnet. Din oppførsel kunne vinne fram et smil og en latter i det tristeste sind.

Inka, du hadde et veldig forfinet gemytt. Du hadde som valp en sko du fikk lov å tygge på, du holdt deg kun til din sko. Om vi la alle våre sko oppå din, plukket du forsiktig ut din sko. Du var veldig redd for å ødlegge noe som ikke var ditt.

En episode glemmer jeg aldri.

Jeg hadde strødd alle mine glans utover gulvet på rommet vårt. Og da du skulle inn på plassen din, balanserte du forsiktig mellom glansene. Du holdt på å miste balansen flere ganger i ditt strev for å unngå å trå på glansene mine.

Du skal vite at da økte min aktelse for deg mange hakk.

Inka jeg husker spesielt at du likte å sitte å se ut gjennom vinduet. Du hadde en skammel som var din, og der kunne du sitte i timer, å bare se på folk som gikk forbi på veien. Men du bjeffet ikke på dem, du bare satt å fulgte med.

Du var utrolig lettlært, hadde jeg den gangen vist det jeg vet nå, ville du sikker ha nådd langt i lydighet. Men den gangen vi deltok på en lydighet konkurranse ble det den rene fiaskoen.

Jeg husker at jeg var veldig spent da vi skulle delta, mine foreldre hadde lovet meg skøyter, om vi klarte å gjennomføre konkurransen. Jeg følte meg i grunnen forholdsvis sikker på deg, for du kunne alle øvelsene svært bra. Men likevel var jeg nervøs. Du gikk fint på plass da du gikk i band, men da jeg tok av deg bandet for at du skulle gå fot, rømte du fra meg. Du løp ut av ringen og bort til mine foreldre som sto og så på.

Jeg forsto deg godt. Du var redd, vi hadde jo aldri trent foran så masse mennesker før. Men likevel var jeg uendelig skuffet og lei meg. Jeg husker at jeg gråt.

Men jeg fikk skøytene likevel.

Inka du var en utrolig deilig turkamerat. Med deg kunne jeg aldri gå meg vill. Din nese var som en kompassnål, den pekte alltid den retningen en måtte gå for å komme hjem. Så jeg kunne gå så langt jeg ville uansett tåke eller mørke, ville jeg hjem, var det bare å følge etter deg.

Du har vel alltid vært en hjemmekjær hund. Jeg husker den første uken vi hadde deg, nektet du å gå lengre enn at du kunne se huset vårt.

Du nektet også å gå på tur med folk som du ikke kjente. Ingen fremmede kunne stjele deg, nei. Vi hadde en bror til min mor på besøk en gang. Han var så veldig skuffet da du ikke ville gå på tur med han. Du la deg ned rett på utsiden av huset, og nektet å reise deg før han ville gå inn i huset.

På en måte likte jeg det Inka, det fikk meg til å føle meg som en utvalgt for deg. Det var

ikke hvem som helst du ville gå på tur med, det var meg, eller mine foreldre. Vi betydde noe spesielt for deg. Og akkurat derfor betydde du så enormt for meg.

Du elsket å få hjelp, du var i ditt ess når vi ga deg en hånd. Det var et spesielt sted på Hvitebjørn ved Sandviksfjellet hvor vi pleide å gå. Vi måtte opp en litt bratt fjellknaus, og alltid om du kom først til den knausen, ble du stående på to oppetter knausen, og vente på oss. Du skulle ha en dytt i baken, for å komme opp. Du elsket å få en dytt i baken. Og knausen hoppet du elegant opp på egenhånd om vi kom først fram.

Vi gikk også mye i utmarken, på klatreturer i Sandviksfjellene sammen med min far. Du var så lett å ha med på klatreturer, du var rolig og storkoste deg, for på slike klatreturer var det riktig mange bratte knauser, som kvalifiserte for dytter i baken. Og du sto gjerne på to i lang tid, å ventet på å bli dyttet. Selv på de stedene som du ville ha klart det selv, sto du og håpet at vi ville dytte deg.

Inka du var den fødte apportør. Du elsket å finne ting som vi "mistet", for så å komme med det tilbake til oss. Men store overdrivelser av slepphenth straffet seg. Det hente at jeg mistet vantene, eller lommetørkleet mitt for ofte etter din mening, men det avvente du meg raskt, ved å vaske det jeg mistet i søledammer før du leverte det til meg.

En gang husker jeg at jeg gikk barbent oppe ved Hvitebjørn, sammen med deg. Jeg hadde bunnet skoene sammen i skolissene og hadde de over skulderene. Plutselig mitt på stien så jeg en hoggorm, og da fikk jeg en voldsom trang til å ta på meg skoene igjen. Men til min forskrekkelse hadde jeg mistet dem. De hadde falt av uten at jeg hadde merket det.

Jeg ba deg finne de, og du løp. På Hvitebjørn er det høyfjellsterreng, og en får derfor et meget godt overblikk over området i et par kilometers omkrets. Inka, du løp lengre enn jeg kunne se deg. Du var vekke i lang tid. Jeg hadde begynt å rope deg inn igjen.

Og der kom du lykkelig med den ene skoen mine i munnen. Det var imponerende, når en tenker på at vi aldri pleide å miste noe lengre vekk enn ca hundrede meter. Straks du hadde gitt meg skoen, snudde du og satte av sted etter den andre uten at jeg ba om det.

Da min far gikk over Sandviksbatteriet en gang mistet han båndet ditt. Far tok deg med til fjellveien der hvor dere hadde tatt av til Batteriet, og ba deg finne bandet. En lang stund etter kom du fornøyd med det.

Men når sant skal sies så var du også en svært feig hund. Du var deilig og snill på så mange måter, men også en svært forsiktig ung dame. Om du var løs og så andre hunder som kom i din retning, tok du lange omveier for å unngå å møte dem, og du hevet deg over slike småting, som å gå over anen manns hage, bare du unngikk å møte den andre hunden.

Jeg syntes at det var veldig trist, og begynte som deg å kvi meg til å møte andre hunder. Dine følelser smittet over på meg, og jeg syntes også etter hvert at en tur var mest vellykket om vi ikke hadde møtt noen.

Din store lidenskap var vann, all slags vann. Enkelte ganger styrtet du ned i et gjørmehull som en golden retriever, og kom opp som en sort labrador. Men jeg hadde sjeldent hjerte til å stanse deg. Du strålte av lykke, når du fikk bade. Ingen tur var vellykket etter din mening om du ikke fikk bade. Og etter hvert ble det vel også min innstilling. Det gledet meg så uendelig å se deg glad. Ingen bursdags presanger kunne måle seg med å glede seg i lag med deg Inka. Uansett hvor trist jeg var, så måtte jeg smile når jeg så hvor lykksalig du var da du presset deg ned i hver minste sølepytt.

Ved et vann like ved fløyen var det en stor stein som du pleide å hoppe ut i vannet fra. steinen lå ca 1,5 til 2 meter over vannet. Men du hoppet tillitsfull ut i vatnet. Det var mange som beundret deg da du tok dine svalestup. Og jeg var stolt som en hane, over at du var min hund, som imponerte sine omgivelser.

Du elsket å bare svømme rundt og rundt. Du lette gjerne opp en pinne eller en stokk som lå og fløt i vatnet, som du omsorgsfullt reddet i land.

Ved hytten våres på Sotra var et lite vann med vannliljer, der svømte du ofte ut og hentet vannliljer til meg. Og vannliljene plukket du uten å skade blomsten.

Men din lidenskap for vann var nok ikke helt uproblematisk for deg, min kjære venn. Du ble mye plaget av eksem. Du kunne i perioder bite deg helt til blods. Særlig når du hadde løpetid ble eksemen din veldig ille. Det kom seg litt når vi begynte med sprøyte mot løpetid.

Du var ganske ofte syk minnes jeg, og når du var syk, ble jeg syk i hjertet mitt. Du betydde alt for meg, og var du glad var jeg glad, var du trist ble jeg trist.

Når du var syk hadde jeg smerter innvendig, og viste ikke hva godt jeg kunne gjøre for deg. Jeg pleide ofte å pakke deg inn i tepper og dulle mye med deg. Du elsket å bli dullet med.

Du hadde også den ufysiske uvanen med å rulle deg i skitt. I all slags skitt. Jeg husker en gang at da vi var på en tur opp Stolsekleiven. Mor hadde vært på "naturens vegne". Like etter at hun var ferdig forsvant du for oss. Vi ropte på deg lenge, før du kom lykkelig i mot oss. Da hadde du rullet deg i mors avføring, og hele munnen din var full av dritt. Jeg måtte bruke en pinne å pirke bæsjen ut av munnen din.

Men jeg tror likevellt at det var mor som var mest sint på deg. Jeg tror egentlig ikke at jeg var sint på deg den gangen, mere ergelig kanskje. Du så, så lykkelig ut, at jeg hadde ikke hjerte til å kjenne på deg.

Du hadde et så behagelig og rolig vesen. Når vi fikk gjester, var det ingen som ble overfalt, slik som har vært tilfelle med de andre hundene vi har hatt. Nei du vente dem

baken så de kunne få klø på den, og virket de interessert i å ta på deg, rullet du over på rygg for å bli klødd på magen.

Du elsket å bli utkledd. Jeg kledde deg ut i forskjellige klær, og lot deg ta noen runder i stuen slik at mine foreldre kunne beundre deg, og fortelle deg hvor flott du så ut. Du elsket disse rovestundene, det virket nærmest som du svevde i den syvende himmel, og halen din gikk som en propell mens mine foreldre fortalte hvor fin du var.

Du var også av og til med i barnehagen hvor min mor jobbet. Da du hadde fast jobb som løve i sirkuset. Der ble du utkledd, og fikk hoppe igjennom en rokkering. Men gøyeste synes du det var å finne en ball eller noe annet som vi gjemte for deg blant ungene, som satt og så på. Vi viste deg først hva du skulle lete etter, så ble du lukket inn på et rom mens vi gjemte gjenstanden blant ungene. Da du ble sluppet ut for å finne den ble det liv. Halen din gikk som en propell.

Du fant alltid ut hvilken unge som hadde gjenstanden, til stor fryd for barna.

Du var hundrede prosent trygg for barna. Om de ble for pågående for deg, trykte du deg under en sofa eller bord hvor ungene ikke kunne nå deg.

Du begynte så smått å dra på årene, og vi kunne finne flere klumper på deg som ikke hørte hjemme der. Vi ante at det var kreft som var i anmarsj.

En gang tok du og jeg svevebanen opp på ett av fjellene rundt Voss. Det var en kiosk på toppen av fjellet. Det var en veldig varm dag. Og jeg kjøpte en is til oss hver. Jeg holdt din is for deg og du sleiket forsiktig på isen.

Det var mange sauer på fjellet der. Du var alltid litt redd for disse brekende ulldottene. Sauene gikk og tippet mat av folkene som satt ved bordene å spiste.

En av sauene nærmet seg oss. Den var forsiktig og tydeligvis redd for deg. Jeg tok din is og svingte den bort til sauene, så den også fikk seg en sleik. Så tilbake til deg. Slik holt vi på en stund. Sauen kom stadig nærmere for å få mer is.

Det ente med at du og sauene sleiket på hver deres side av isen. Det var helt utrolig. Dere to sleiket fredelig til isen ver helt nede i kjeksen.

Å så mange som tok bilde av dere to. Det var alt fra Tyske, japanske, amerikanere og norske turister.

Det var synd at jeg ikke også fikk et bilde av episoden. Men jeg har bildene glassklare i hodet. Men når jeg forteller denne episoden i ettertid, føler jeg at mange ikke tror helt på det.

Så måtte jeg på skole og bo hjemmefra. Jeg innser nå, at det var veldig galt av meg, å gå med på å reise på skolen uten deg. Det ble veldig tøft, og jeg følte at jeg mistet mere og mere av kontakten med deg. Det var utrolig vondt, og det skar virkelig i hjertet. Når jeg var ferdig med leksene om kvelden hadde jeg veldig lite å ta meg til, skjønt jeg fant

jo alltid på noe. Men det lå aldri for meg å være i lag med de andre elevene på skolen. Det var mye røking og drikking om kveldene på internatet. Jeg følte at jeg ikke hadde noe til felles med de andre, så jeg ble gående mye alene. Jeg savnet deg mer en noen ante. De to årene uten deg var de tommeste i mitt liv. På en måte følte jeg at jeg hadde mistet deg, du var mere mine foreldres hund nå enn min. Jeg ble desperat etter hund, og bestemte meg for at jeg ville ha en Rottweiler.

Det var min livs største feil å anskaffe den Rottweilieren mens vi hadde deg. Jeg hadde tenkt meg noe så rosenrødt som at du kunne adoptere den. For en snillere og bedre mor en deg, kunne jeg ikke forestille meg. Men det ble ikke slik. Rottweilieren ble din sjef allerede fra første dagen den kom inn i huset 7 uker gammel. Den nye valpen var en røff ung dame som ikke ville ha noen over seg. Jeg er redd for at Ranja, som den nye valpen het, terroriserte deg en del. Og det såret meg også å se at du ble trist.

Så kom den dagen at vi måtte ta farvel kjære Inka. Du som har vært som en søster for meg gjennom tennårene. Du som har betydd så uendelig mye for meg, og som har lært meg å se på hunder som menneskes beste, aller beste venn. Selv nå to år etter griner jeg når jeg tenker på deg.

Du satt ofte på slutten under det store eiketre i hagen vår og så utover havet. Nå har du gått til en evig hvile under eiken, på den plassen du likte deg så godt.

Jeg husker det pøsregnet den dagen du døde. Mens mine foreldre gravla deg gikk jeg og rottweilieren Ranja på en lang tur langs veien. Jeg husker at jeg var glad for at det regnet, for da kunne ikke folk vite om det var tårer eller regndråper på skinnene mine.

Jeg arbeidet på lensmannskontoret på den tiden. Og et par uker etter at du var død, ringte en som jeg hadde på et dressurkurs, og fortalte at hunden hennes var påkjørt og drept, og derfor meldte hun avbud på dressurkurset.

Jeg viste hvor fælt det var å miste sin beste venn, og tenkte på deg Inka. Jeg kunne ikke hjelpe for det, jeg begynte å stortute på kontoret.

Jeg vet at det jeg har skrevet ned her er bare en ørliten brøkdel av de minnene jeg har med deg. Skulle jeg skrevet alt ned, ville det ha blitt en hel bok av det. Ja, kanskje jeg kommer til å skrive en bok om deg en gang.

Åh Inka jeg savner deg. Det blide milde vesenet ditt. Slike som deg skulle det ha vært flere av. Hadde alle mennesker vært slik som deg, ville det aldri ha blitt krig her i verden.

Når du døde, tenkte jeg på å få meg en golden retriever igjen, tenkte at jeg da ville få deg igjen. Men du er borte for bestandig. Ingen vil noen gang klare, eller få lov å fylle den plassen i hjertet som du. Du lærte meg utrolig mye.

Åå Inka jeg håper virkelig at det fins en himmel for hunder også. Om det så gjør, har du en selvskreven plass i høysetet der. Jeg håper du har det godt uansett hvor du er.

Takk for at jeg fikk lov til å bli kjent med deg kjære Inka.

